

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., ve věci

žalobce: **VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a. s.**, IČO: 494 55 842
sídlem Soběšická 820/156, Brno
zastoupený advokátem Mgr. Markem Vojáčkem,
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

za účasti: **statutární město Jihlava**
sídlem Masarykovo nám. 1, Jihlava
zastoupeno advokátem JUDr. Radkem Ondrušem
sídlem Bubeníčкова 502/42, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2013, čj. KUJI 61198/2013, sp. zn. OOSČ 448/2013 OOSC/25,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správních řízení

1. Krajský úřad Vysočina, oddělení ostatních správních činností (dále jen „žalovaný“), rozhodl napadeným rozhodnutím spor vyplývající z veřejnoprávní smlouvy podle § 169 odst. 1 ve spojení s § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), mezi osobou zúčastněnou na řízení (navrhovatel) a Svazem vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO, IČO: 484 60 915 (odpůrce a dále jen „Svazek“). Napadeným rozhodnutím vyhověl návrhu a uložil žalobci povinnost vydat blíže specifikované kanalizace a vodovody osobě zúčastněné na řízení včetně originálů majetkové a provozní evidence. Náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.
2. Osoba zúčastněná na řízení požadovala vydání předmětného majetku s tím, že dnem 31. 12. 2012, kdy vystoupila ze Svazku, zaniklo právo hospodaření Svazku k předmětnému majetku.
3. Žalovaný dospěl k závěru, že nárok osoby zúčastněné na řízení vyplývá z veřejnoprávní smlouvy o založení Svazku, resp. ze stanov Svazku (dále také „stanovy“), které jsou její nedílnou součástí. Jelikož shledal nárok za oprávněný, rozhodl se mu vyhovět.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. V žalobě ze dne 24. 9. 2013 žalobce uvedl, že byl vedlejším účastníkem v předmětném správním řízení, jelikož specifikovaný majetek provozoval na základě smlouvy o provozu ze dne 17. 12. 1996. Proti výrokům I. a II. napadeného rozhodnutí nebylo možné podat odvolání a žalobce byl tímto rozhodnutím zkrácen na svých právech.
5. Uvedl, že drtivá většina majetku určeného v návrhu osoby zúčastněné na řízení má povahu nemovitého majetku, který může být pouze vyklizen. Na vyklizení předmětného majetku proto měl znít návrh, ale i zejména výroková část napadeného rozhodnutí. Přestože byl žalovaný na nezbytnost vyjasnění povahy věcí výslovně upozorněn, tak se s tímto upozorněním nikterak nevypořádal. Výrok znějící na vydání vodovodů, kanalizací a vodojemů není materiálně vykonatelný. Z tohoto důvodu označil napadené rozhodnutí za nicotné v celém rozsahu.
6. V dalším označil rozhodnutí za nicotné i z důvodu absence pravomoci žalovaného k vydání tohoto rozhodnutí. Jelikož osoba zúčastněná na řízení se domáhá vydání věcí vložených do hospodaření Svazku na základě jednotlivých smluv o vkladu majetku. Tyto smlouvy ovšem nejsou veřejnoprávními smlouvami. Uvedl rovněž, že absentovala jeho pasivní legitimace. Pokud by byl akceptován názor, že se jednalo o veřejnoprávní smlouvu, neměla osoba zúčastněná na řízení podávat návrh proti žalobci, jelikož ten jejím uzavřením teprve vznikl a nebyl tak stranou smlouvy o vytvoření svazku obcí. Jelikož není stranou veřejnoprávní smlouvy, nemůže být ani stranou sporu z veřejnoprávní smlouvy vyplývajícího.
7. Rozhodnutí označil rovněž za nepřezkoumatelné z nedostatku důvodů, jelikož z něho není zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právními

závěry, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel. Žalovaný vypořádal návrhy účastníků pouze okrajově, vůbec se nezabýval například otázkou absence pasivní legitimace Svazku, otázkou právní povahy vodohospodářského majetku a dalšími namítanými skutečnostmi. Jedinou částí odůvodnění, kde žalovaný nepoužívá rekapitulaci právních předpisů a převzatých argumentů z jednotlivých podání tvoří šestý odstavec na straně 23 napadeného rozhodnutí. Pouhý jeden odstavec argumentačního zdůvodnění nenaplnňuje požadavky přezkoumatelnosti.

8. Napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“). S ohledem na charakter majetku, jehož vydání a provozování se osoba zúčastněná na řízení domáhala, měl žalobce za to, že tento majetek nelze samostatně provozovat zejména bez majetku, jehož se osoba zúčastněná na řízení domáhala v souvisejícím sporném správním řízení vedeném pod sp. zn. OOSC 467/2013 OOSC/3. Pokud by byl vydán jen majetek, který byl předmětem aktuálního řízení, a nikoliv majetek související a případným exekucním výkonem takového rozhodnutí bylo bráněno žalobci ve výkonu jeho práv a povinností z provozní smlouvy, mohlo by dojít k závažnému narušení plynulosti dodávek pitné vody nebo odvádění a čištění odpadních vod. Pokud se město domáhala jednostranného ukončení těchto provozních činností a teprve po jejich ukončení hodlalo řešit navazující provozování, je touto skutečností minimálně po toto mezidobí ohrožena plynulost dodávek pitné vody a odvádění vod odpadních, což mělo vést k nevyhovění návrhu osoby zúčastněné na řízení. Žalobce je přesvědčen, že neexistence povolení k provozování předmětného majetku na straně osoby zúčastněné na řízení bránilo vyhovění žádosti.
9. V podání ze dne 17. 10. 2013 doplnil odkaz na judikaturu Nejvyššího soudu, kterou podporoval svůj závěr o absenci pravomoci žalovaného vydat napadené rozhodnutí.
10. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo označeno za nicotné, eventuálně aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalovaného

11. V podání ze dne 11. 11. 2013 žalovaný uvedl, že o nedůvodnosti námitky faktické neuskutečnitelnosti a materiální nevykonatelnosti výroku č. I rozhodnutí nejlépe svědčí skutečnost, že povinnosti uložené Svazku byly vykonány a specifikované věci byly vydány. Nadto uvedl, že mu nepříslušelo návrh navrhovatele jakkoliv měnit.
12. Svazek v průběhu řízení nevznášel námitku absence pasivní legitimace. K tomu navíc uvedl, že žalobce k této námitce není aktivně legitimován.
13. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze záležitostmi a námitkami, které s předmětem řízení přímo souvisely, ostatními se opravdu nezabýval, nicméně má za to, že tím nebyla způsobena nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. V odůvodnění jasně a srozumitelně uvedl důvody a úvahy, které jej vedly k závěru o důvodnosti návrhu.
14. Námitky spatřující nezákonnost rozhodnutí v rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích označil za zcela hypotetické a ničím nepodložené.
15. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

16. V podání ze dne 21. 11. 2013 uvedla, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, jelikož napadené rozhodnutí nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje žádná práva a povinnosti žalobce. Žalobce taktéž nebyl zkrácen postupem správního orgánu na svých právech, která mu přísluší, tím méně takovým způsobem, že by to způsobilo nezákonné rozhodnutí.
17. Svazek splnil uloženou povinnost a žalobce ani potom netvrdil, že mu bylo jako provozovateli předmětného majetku zásadně zasaženo do jeho smluvních a zákonných práv. V neposlední řadě poukázala na rozpor s postojem „hlavního“ účastníka, který dotčený majetek vydal a deklaroval ve správním řízení, že v žádném případě vydání majetku neblokuje. Ani analogická aplikace ustanovení § 203 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v rozhodném znění, neumožňuje, aby v této věci podal žalobu pouze a výhradně žalobce.
18. Ve vztahu k povaze jednotlivých věcí žalobce neunesl břemeno důkazní ve smyslu § 141 odst. 4 správního řádu, jelikož charakter věcí nelze dovozovat pouze z právní úpravy. Obdobně jako žalovaný uvádí, že věci již byly Svazkem vydány a osoba zúčastněná na řízení je již má ve své držbě a moci. Žalobní bod založený na rozdílu mezi pojmy „vyklidit“ a „vydat“ je nutno považovat za účelový právní formalismus.
19. V dalším uvedla argumenty k tomu, proč žalovaný disponoval pravomocí vydat napadené rozhodnutí, a zároveň k tomu, proč se jedná o rozhodnutí přezkoumatelné. K rozporu se zákonem o vodovodech a kanalizacích uvedla, že již rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2013, čj. KUJI 63081, sp. zn. OOSČ 467/2013 OOSC/22, došlo k určení vlastnictví osoby zúčastněné na řízení k předmětnému majetku a k určení povinnosti Svazku tento majetek vydat. Právní úprava právo provozovat vodovody a kanalizace odvozuje od soukromoprávního titulu k předmětu provozování, a nikoliv naopak.
20. Z výše uvedených důvodů navrhla, aby byla žaloby odmítnuta, popř. zamítnuta.

V. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

21. V podání ze dne 10. 12. 2013 žalobce opětovně uvedl, že nemovitý majetek „vydat“ nelze a Svazek se pouze formálně pokoušel plnit dle nicotného rozhodnutí. Nesouhlasil s tím, že žalovaný nemohl návrh nijak měnit ani se vyjadřovat k pasivní legitimaci Svazku. Správní orgán mimo jiné vázán § 2 a § 3 správního řádu musí zjišťovat skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tyto okolnosti musí žalovaný zkoumat za dobu celého řízení, navíc s nimi byl seznámen prostřednictvím žalobce.
22. Zopakoval svou argumentaci ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z nedostatku důvodů.
23. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí bude použito osobou zúčastněnou na řízení jako argument a důkaz v řízení o změně povolení žalobce k provozování předmětného vodohospodářského majetku, což doložil příslušným nepravomocným rozhodnutím žalovaného. Žalobce je tudíž nicotným rozhodnutím znatelně zkrácen na svých právech, když je napadené rozhodnutí využíváno ve všech vedených řízeních na jeho újmu.

VI. Replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

24. V podání ze dne 23. 12. 2013 upozornil, že Svazek dne 12. 12. 2013 podal k probíhajícímu řízení vyjádření, ve kterém výslovně souhlasil s podanou žalobou a výslovně se ztotožňuje

s věcnou a právní argumentací žalobce. V dalším setrval na svých názorech prezentovaných již v předchozím podání.

VII. Další vyjádření

25. V podání ze dne 28. 1. 2014 osoba zúčastněná na řízení upozornila na skutečnost, že žalobce argumentuje pouze tím, že využití napadeného rozhodnutí ho zkracuje na jeho právech. Zjevné je, že napadené rozhodnutí samotné se ho vůbec netýká. Argumentace žalobce újmou v jeho provozní činnosti je v tomto řízení zcela právně i věcně irelevantní. Svazek navíc v nynějším řízení nemá žádné procesní postavení, jelikož nepodal správní žalobu, ani včas neprojevil vůli být osobou zúčastněnou na řízení. Ve věci bylo ze strany žalobce a osoby zúčastněné na řízení učiněno ještě mnoho podání, jejichž obsah není účelné obsáhle a v detailech rekapitulovat. V rámci těchto podání byla dále rozvíjena či rekapitulována zejména otázka pravomoci žalovaného vydat napadené rozhodnutí, nicméně rovněž se objevila otázka neexistence nároku osoby zúčastněné na řízení na vydání předmětných věci a rovněž otázky, které se týkaly řízení o podílu osoby zúčastněné na řízení na peněžitém majetku Svazku. Konkrétně se jednalo se o podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 10. 2. 2014, ze dne 26. 3. 2014, ze dne 26. 5. 2014, ze dne 10. 2. 2015 a ze dne 23. 8. 2017. Ze strany žalobce se jednalo o podání ze dne 5. 3. 2014, ze dne 17. 4. 2014, ze dne 1. 8. 2014, ze dne 8. 1. 2015 a ze dne 17. 4. 2015.

VIII. Posouzení věci soudem

26. Účastníci ve věci k dotazu soudu neuvedli, že trvají na nařízení jednání ve věci. Soud neshledal nutnost doplňovat dokazování. Většina navrhaných důkazů se týkala otázky, zda se ve věci jedné či nejedná o spor s veřejnoprávní smlouvy. Tato otázka byla v mezidobí jednoznačně vyřešena judikaturou.
27. Soud shledal, že žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou. Ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), tedy přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **není důvodná**.
28. Soud k tomuto závěru dospěl zejména po detailním zvážení tvrzeného dotčení právní sféry žalobce. Zatímco tvrzení o zásahu do veřejných subjektivních práv majícím svůj původ v napadeném rozhodnutí (příp. předcházejícím řízení) představuje podmínku pro aktivní procesní legitimaci žalobce, tak schopnost prokázat tento zásah v řízení o žalobě již představuje samotnou otázku důvodnosti žaloby (srov. Blažek, T. a kol. *Soudní řád správní – online komentář*. C. H. Beck, 3. vydání, 2016, komentář k § 65). Soud se neztotožnil s názorem osoby zúčastněné na řízení, že žalobce nemohl podat žalobu v případě, kdy Svaz (ve sporném správním řízení odpůrce) tuto obranu sám nevyužil. Žalobce totiž splnil podmínku tvrzené újmy mající svůj původ v napadeném rozhodnutí. Z hlediska právní úpravy nebylo pro posouzení aktivní procesní legitimace žalobce významné, zda správní žalobu podal rovněž hlavní účastník sporného správního řízení.
29. Napadeným rozhodnutím bylo uloženo Svazku, aby vydal blíže specifikované vodovody a kanalizace osobě zúčastněné na řízení (napadený výrok I.). Dále bylo Svazku uloženo, aby osobě zúčastněné na řízení vydal originály majetkové a provozní evidence těchto vodovodů a kanalizací v rozsahu ustanovení § 5 odst. 1 a 2 zákona o vodovodech a kanalizacích (napadený výrok II.). V nynějším soudním řízení se Svazek (ve sporném

správním řízení v postavení odpůrce) nenachází v žádném procesním postavení, jelikož se včas nevyjádřil k tomu, zda bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

30. S žalobcem bylo ve správním řízení jednáno jako s vedlejším účastníkem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, jelikož žalovaný nevyločil možnost, že může být výsledkem řízení dotčen na svých právech. Ve správním řízení žalobce uvedl (a shodně i nyní v řízení soudním), že v případě vyhovění návrhu osoby zúčastněné na řízení na vydání předmětného majetku dojde k zásadnímu zásahu do jeho smluvních a zákonných práv.
31. Mezi účastníky je nesporné, že žalobce provozoval předmětné vodovody a kanalizace na základě Smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, nájmu vodovodů a kanalizací, o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu uzavřené dne 17. 12. 1996 se Svazkem.
32. Dle bodu 8.5 stanov (součást správního spisu) Svazek hospodaří s majetkem, ke kterému nabyl či nabude vlastnické právo a dále s majetkem, který členské obce z vlastního majetku vložily do Svazku a do hospodaření Svazku. Majetek vložený obcí do hospodaření Svazku přitom zůstává ve vlastnictví obce. Rozsah majetkových práv, která členská obec převádí na Svazek je dle tohoto článku stanov dále specifikován ve smlouvách o vkladu majetku do hospodaření.
33. Z jednotlivých smluv o vkladu předmětného majetku do hospodaření Svazku, které jsou rovněž součástí správního spisu, vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení na Svazek převedla k předmětným majetkům právo hospodaření. V souladu s čl. II bodem 2 těchto smluv takto vložený majetek zůstal ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Specifikaci konkrétních přenesených majetkových práv obsahuje čl. III bod 2 jednotlivých smluv. V něm je uvedeno, že osoba zúčastněná na řízení na Svazek převádí mimo jiné právo užívat majetek k hlavní a vedlejší činnosti Svazku, právo pronajímat majetek, právo požívat jeho plody a užitky, právo starat se o majetek s péčí řádného hospodáře atd. Článek V smluv konkretizuje jejich časové trvání, přičemž dle bodu 2 je vystoupení osoby zúčastněné na řízení ze Svazku jeden z důvodů vedoucí k ukončení smlouvy. Nastane-li případ ukončení smlouvy, přestává Svazek být oprávněným z majetkových práv uvedených v čl. III a tato práva přechází zpět na osobu zúčastněnou na řízení. Osoba zúčastněná na řízení přitom vystoupila ze Svazku ke dni 31. 12. 2012.
34. Je tedy zřejmé, že vlastnické právo k předmětnému majetku zůstalo po celou dobu zachováno osobě zúčastněné na řízení (což odpovídá znění stanov a znění smluv o vložení majetku do hospodaření, které jsou se stanovami v souladu). Svazek byl na základě smluv o vložení majetku do hospodaření oprávněn vykonávat řadu majetkových práv, v rámci čehož také uzavřel „provozní smlouvu“ s žalobcem. Následně po vystoupení obce ze Svazku ovšem všechna převedená majetková práva přešla zpět na osobu zúčastněnou na řízení a její vlastnické právo se tímto okamžikem obnovilo v plném rozsahu.
35. K výše uvedenému lze zejména upozornit na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2018, čj. 26 Cdo 4497/2017, ve kterém tento soud vyšel z právního názoru, že osoba zúčastněná na řízení dnem 1. 1. 2013 (v důsledku svého vystoupení ze Svazku) vstoupila v důsledku analogické aplikace § 680 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „starý občanský zákoník“), do právního postavení pronajímatele předmětného majetku. Toto ustanovení starého občanského zákoníku říká, že *dojde-li ke změně vlastnictví k pronajaté věci, vstupuje nabyvatel do právního postavení pronajímatele a nájemce je oprávněn zprostit se svých závazků vůči dřívějšímu vlastníku,*

jakmile mu byla změna oznámena nebo nabyvatelem prokázána. V nynější věci sice nedošlo ke „změně“ vlastnictví, ale ke dni 1. 1. 2013 došlo k jeho obnovení na straně osoby zúčastněné na řízení v plném rozsahu.

36. Soud má tedy za to, že spor o vydání předmětného majetku mezi Svakem (dle výše citovaného rozsudku pronajímatel předmětného majetku do 31. 12. 2012) a osobou zúčastněnou na řízení (dle výše citovaného rozsudku od dne 1. 1. 2013 nový pronajímatel předmětného majetku) a jeho rozřešení žádným způsobem nezasahuje právní sféru žalobce. Spor není veden o majetek, který by byl ve vlastnictví žalobce, ani není veden ohledně uzavřené provozní smlouvy a z ní vyplývajících práv a povinností. Ačkoliv byl spor veden ohledně majetku, který měl žalobce v nájmu a byl smluvně zavázán k jeho provozu, tak se vyústěním sporu právní sféra žalobce nijak nezměnila, resp. provozní smlouva samotná a z ní vyplývající práva a povinnosti zůstaly vydáním napadeného rozhodnutí (uložení povinnosti Svazku vydat majetek osobě zúčastněné na řízení) nedotčeny. Nadto z rozhodnutí soudů v civilních sporech (srov. výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu) vyplývá, že *již okamžikem výstupu osoby zúčastněné na řízení ze Svazku* došlo ke změně v osobě pronajímatele, který byl nadále totožný s vlastníkem předmětného majetku.
37. Zatímco okamžikem výstupu osoby zúčastněné na řízení ze Svazku doznal závazkový vztah žalobce dle civilní judikatury změny (změna v osobě pronajímatele), tak naproti tomu jediný důsledek napadeného rozhodnutí spočíval v uložení povinnosti vydat předmětný majetek jeho vlastníkov (pronajímateli). Jelikož nedošlo k dotčení závazkového vztahu vzniklého „provozní smlouvou“, ani k dotčení veřejnoprávního povolení k provozu předmětného majetku, nemohl být tímto rozhodnutím dotčen ani žalobce. V rámci žaloby ostatně spíše hypoteticky a v obecné rovině naznačuje, že by mohlo dojít k narušení jeho provozních povinností, případně poukazuje na to, že napadené rozhodnutí osoba zúčastněná na řízení využívá v jiných správních řízeních, kde se domáhá změny, případně zrušení povolení k provozu, která byla vydána žalobci. Žádná z uvedených skutečností ovšem nepřesvědčila soud o tom, že by žalobce byl skutečně právně jakkoliv dotčen (změna nebo zrušení jeho práv a povinností) prostřednictvím vydáním napadeného rozhodnutí v nynější věci. Na tomto závěru přitom nic nemění skutečnost, že s žalobcem bylo jednáno jako s vedlejším účastníkem ve sporném správním řízení.
38. Ostatně i v rámci rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2013, čj. 29 A 53/2013-173) i v rámci rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2014, čj. 29 A 53/2013-405) zdejší soud konstantně uvádí, že k dotčení provozní činnosti žalobce by mohlo dojít pouze prostřednictvím speciálního správního řízení. Dle § 2 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích je provozovatelem vodovodu nebo kanalizace osoba, která tato *zařízení provozuje a disponuje povolením k jejich provozování vydaným krajským úřadem.* Napadené rozhodnutí nijak nezasahuje do právního postavení žalobce, jakožto strany „provozní smlouvy“ a veřejnoprávní povolení k provozování předmětného majetku může být zasaženo pouze v rámci správního řízení podle § 6 odst. 7 a 8 zákona o vodovodech a kanalizacích. Soud je tedy přesvědčen o tom, že žalobce nebyl vydáním napadeného rozhodnutí nijak dotčen ve své právní sféře.
39. Pro úplnost se soud nad rámec nutného posouzení věci ve stručnosti vyjádřil i k dalším žalobním bodům, které považuje za nedůvodné.

40. Stěžejní sporný bod mezi účastníky spočíval v tom, zda v posuzovaném případě mají pravomoc rozhodovat správní orgány, nebo nikoliv. Ačkoliv k této otázce byla navrhována řada důkazů jak ze strany žalobce, tak ze strany osoby zúčastněné na řízení, soud je pro nadbytečnost neprováděl, jelikož otázka pravomoci správních orgánů byla v mezidobí zcela jednoznačně vyřešena relevantní judikaturou správních soudů, o kterou může své závěry opřít i soud v nynější věci.
41. Napadené rozhodnutí v nynější věci bylo nejprve rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 1. 2015 prohlášeno nicotným, z důvodu absolutního nedostatku věcné příslušnosti žalovaného pro vydání rozhodnutí. Rozklad byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 17. 8. 2015. Osoba zúčastněná na řízení proti tomuto rozhodnutí podala správní žalobu, o které bylo rozhodnuto rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 11. 2018, čj. 11 A 181/2015-108, který rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Vyšel přitom z dříve vyslovených závěrů Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 As 258/2017-176, publ. č. 3725/2018 Sb. NSS) o tom, že *smlouva o založení dobrovolného svazku obcí uzavřená dle § 20a zákona č. 367/1990 Sb., o obcích, v rozhodném znění* (dále jen „starý zákon o obcích“), *jejímž předmětem činnosti bylo zabezpečení zásobování pitnou vodou a čištění odpadních vod, je smlouvou veřejnoprávní a o nárocích plynoucích z této smlouvy je oprávněn rozhodovat správní orgán. Mezi nároky z takové smlouvy patří rovněž nároky vyplývající ze stanov dobrovolného svazku, rovněž nároky založené valnou hromadou dobrovolného svazku.* Kasační stížnost byla následně zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, čj. 1 As 460/2018-126.
42. Výše citovaná rozhodnutí soudů a v nich odkazovaná judikatura (např. usnesení zvláštního senátu ze dne 25. 2. 2016, čj. Konf 10/2015-11) tedy poskytují dostatečný základ pro závěr o tom, že žalovaný měl pravomoc vydat v posuzované věci napadené rozhodnutí. Citovaná rozhodnutí jsou zároveň vysoce relevantní, jelikož mají úzkou věcnou souvislost s nyní řešenou věcí. V podrobnostech tedy soud odkazuje na jejich obsah.
43. Dále soud upozorňuje i na to, že pravomocí rozhodnout o vypořádacím podílu obce, která vystoupila z jiného svazku obcí (Svazek obcí pro hospodaření s odpady – Bystřice pod Hostýnem, IČO: 479 34 379), se zabýval v nedávné době i zvláštní senát, přičemž v usnesení ze dne 19. 6. 2018, čj. Konf 9/2018-8, dospěl k závěru, že o tomto nároku vycházejícím z právních vztahů založených na základě veřejné práva a z veřejnoprávní smlouvy je oprávněn rozhodnout správní orgán.
44. Soud nesdílí s žalobcem ani názor ohledně nepřezkoumatelnosti či nicotnosti napadeného rozhodnutí. Souhlasí nicméně s tím, že námitky žalobce jako vedlejšího účastníka měly být v rozhodnutí vypořádány důsledným způsobem, jelikož se nejednalo pouze o námitky nerelevantní pro rozhodnutí o návrhu, jak naznačuje odůvodnění žalovaného (zejm. str. 22 napadeného rozhodnutí) – zejména namítaná absence pasivní legitimace Svazku. Na druhou stranu vytýkané nedostatky odůvodnění nezpůsobily v tomto případě nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ani neměly vliv na jeho zákonnost.
45. Je třeba dát za pravdu žalobci, že povaze věci (věc movitá, či nemovitá) nebyla v odůvodnění věnována pozornost. V tomto směru žalobce spatřuje pochybení způsobující nevykonatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož právní úprava počítá s tím, že v případě tzv. vindikačních žalob (resp. v rámci sporného správního řízení se bude jednat o vindikační „návrhy“) je třeba u nemovitostí požadovat jejich „vyklizení“, naproti

tomu u movitostí je třeba požadovat jejich „vydání“ (srov. úpravu správní exekuce v ustanovení § 120 správního řádu). V tomto směru lze korigovat závěr žalovaného i žalobce, kteří vycházeli z toho, že již návrh samotný musel být formulován zcela přesně. I ve správním řízení totiž platí zásada, že podání je třeba posuzovat dle jejich skutečného obsahu (srov. § 37 odst. 1 správního řádu) a je-li zjevné, jaký cíl účastník (navrhovatel) sleduje, správní orgán nepochybí, pokud by sám ve výroku (odlišně od návrhu) vyslovil povinnost „vyklidit“ nemovitost, což je aprobováno v rovině civilního soudnictví (srov. Lavický, P. a kol. *Občanský soudní řád. Praktický komentář*. Wolters Kluwer, 2016, komentář k § 5).

46. Nicméně dle soudu je zásadní, že individuální zkoumání toho, zda se v každém jednotlivém případě jednalo o věc movitou či nemovitou přesahovalo účel a předmět řízení. V tom šlo v podstatě o obnovení držby vlastníka ve vztahu k majetku, který dříve vložil do hospodaření Svazku. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto zásadní, zda bylo zjištěno, že osoba zúčastněná na řízení měla na vydání vloženého majetku nárok, a zda byl vložený majetek jednoznačně identifikován. Z návrhu na zahájení sporného správního řízení a souvisejících příloh (smlouvy o vkladu majetku do hospodaření) bylo jednoznačně zřejmé, jakých věcí se týká. Obdobně je to zřejmé i z napadeného rozhodnutí a ostatně nad rámec skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným, lze zmínit také to, že Svazek uloženou povinnost dobrovolně splnil (věci „vydal“), což bylo mezi účastníky nesporné. Pravděpodobně zdlouhavé ověřování a zdůvodňování (movité/nemovité) povahy každé z jednotlivých věcí vložených do hospodaření Svazku pouze za tím účelem, aby se ve výroku správního rozhodnutí objevilo ve vztahu k movitým věcem slovo „vydat“ a ve vztahu k nemovitým věcem slovo „vyklidit“ nemělo dle soudu v daném případě nic společného se zásadou zjišťování skutkového stavu bez důvodných pochybností. V posuzované věci by takové zjišťování nemělo žádný praktický význam. I pokud by soud nedospěl k výše uvedenému závěru, že žalobce napadeným rozhodnutím nebyl nijak dotčen na svých právech, tak z tohoto důvodu by k zrušení napadeného rozhodnutí nepřistoupil. Ztotožňuje se tedy s tím, že tato námitka uplatněná žalobcem ve sporném správním řízení neměla ve vztahu k rozhodnutí ve věci samé relevanci.
47. Dále z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí soud rekapituluje, že je z něho zřejmé, na jakých úvahách se zakládá a k jakým závěrům se žalovaný přiklonil. Stručně řečeno osoba zúčastněná na řízení vložila do hospodaření Svazku blíže specifikovaný majetek, který zůstal v jejím vlastnictví. Ke dni 31. 12. 2012 vystoupila ze Svazku a na základě stanov (článek 12.6) jí vznikl nárok na „vrácení“ vloženého majetku. Ačkoliv žalobce hovoří o tom, že v odůvodnění je pouze jeden argumentační odstavec, odkazoval pravděpodobně pouze na část, kde žalovaný odůvodňoval svou pravomoc vydat rozhodnutí a která má skutečně podobu rekapitulace právní úpravy a stručného odůvodnění. Nelze však přehlédnout další pasáže odůvodnění, kde jsou uvedeny další myšlenkové pochody, které se vztahují k věcné podstatě sporu. Odůvodnění je v nezbytné míře detailnější než naznačuje žalobce a jeho námitka nepřezkoumatelnosti nebyla ani v tomto ohledu důvodná.
48. Námitka nedostatku pasivní legitimace na straně Svazku zůstala ze strany žalovaného nevyvořena (alespoň v explicitní rovině), nicméně soud má za to, že tato vada nezpůsobila nezákonnost. Jedná se totiž o námitku zcela zjevně nedůvodnou. Lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, čj. 10 As 258/2017-

176 (zejména bod 50). Nejvyšší správní soud se sice zabýval otázkou, zda je v dané věci dána pravomoc správních orgánů, nicméně jeho závěry jsou použitelné. Uvedl, že *z hlediska systematiky a vnitřní logiky veřejnoprávních smluv nedává smysl, aby spor z veřejnoprávní smlouvy mohl existovat pouze mezi obcemi jako účastníky smlouvy a spor mezi svazkem a obcí by měl mít povahu soukromoprávní*. Soud se s tímto posouzením samozřejmě ztotožňuje a navíc považuje jazykový výklad zastávaný žalobcem za účelový. Krajský úřad je dle § 169 odst. 1 písm. b) správního řádu příslušný rozhodovat spor z veřejnoprávní smlouvy, jejímiž smluvními stranami jsou obce (jiné než „s rozšířenou působností“). Z ustanovení ovšem nelze vyvozovat, že spor z této smlouvy nemůže vzniknout i mezi subjektem touto veřejnoprávní smlouvou vytvořeným, který zcela logicky nemohl být na počátku její smluvní stranou, nicméně může být účastníkem vzájemného sporu z veřejnoprávní smlouvy. Obdobné závěry se uplatní i ve vztahu k návrhu na zahájení sporného řízení (§ 141 odst. 2 správního řádu), který taktéž není ani na základě jazykového výkladu limitován pouze na smluvní strany veřejnoprávní smlouvy.

49. V neposlední řadě žalobce argumentoval rozporem s účelem zákona o vodovodech a kanalizacích, nicméně tato argumentace nebyla pro nynější věc relevantní, nadto žalobce uplatnil tento žalobní bod víceméně pouze v čistě hypotetické rovině. Již výše bylo vysvětleno, že veřejnoprávní povolení k provozování předmětných vodovodů a kanalizací nebylo předmětem tohoto řízení a vydáním majetku ani nebylo nijak dotčeno. Zároveň není pravdou, že osobě zúčastněné na řízení nemohl být specifikovaný majetek vydán, dokud nedisponovala veřejnoprávním povolením k jeho provozování. Nynější řízení nebylo o otázce provozu předmětného majetku, ale pouze o otázce jeho navrácení vlastníkov.
50. Nově se objevující otázky v podáních, které byly učiněny zjevně po lhůtě pro podání žaloby (viz rekapitulační část tohoto rozhodnutí), představovaly opožděné nové žalobní body (srov. § 71 odst. 2 soudního řádu správního). Jednalo se o otázku samotné existence nároku osoby zúčastněné na řízení, ačkoliv sám žalobce uvedl, že tímto pouze reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení, aniž by uplatňoval nový žalobní bod. Dále se jednalo o řadu bodů, které s nynějším řízením navíc ani nijak nesouvisely a týkaly se jiných sporných správních řízení o majetkových nárocích osoby zúčastněné na řízení vůči Svazku.

IX. Závěr a náklady řízení

51. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou, jelikož žalobce nebyl napadeným rozhodnutím nijak dotčen. Vzhledem k tomu, že se ale nejednalo o situaci podání žaloby „zjevně neoprávněnou osobou“, tak nebyl prostor pro odmítnutí žaloby ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. Soud tedy v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu zamítl jako nedůvodnou.
52. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 60 odst. 5 soudního řádu správního má *osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s*

plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

53. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, tudíž mu náhrada nákladů nebyla přiznána. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, ve věci se rovněž nevyskytovaly důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. září 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu